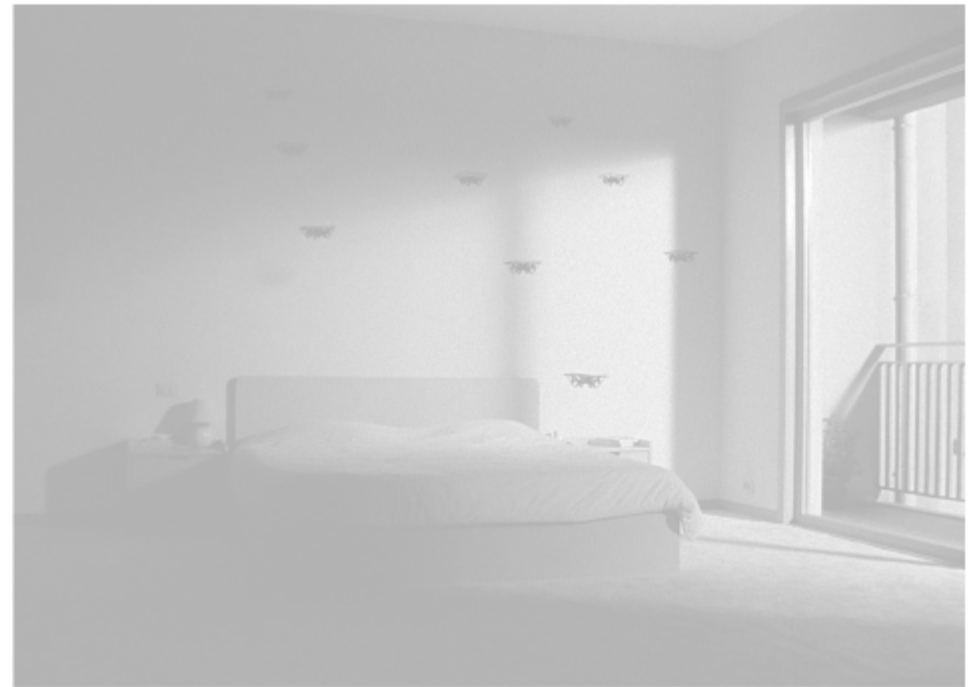

cultuur & wetenschap

Beeldraadsels in oogstrelend zwart-wit

Als de vogels rondfladderen, werpen hun schaduwen een droomscène op de muren. © rr

In het tweede luik zijn de vogels vervangen door drones in een absurde choreografie. © rr

RECENSIE EXPO Met delicate evenwichts-oefeningen en dreigende invasies bouwen de films van Ruben Bellinkx hun licht absurde universum op.

In de tekeningen, films, installaties en maquettes van Ruben Bellinkx zijn onderhuidse krachten actief die in toom gehouden moeten worden. Zijn figuranten geeft hij de rol van equilibristen, die acrobatisch balanceren of toeren uithalen die je onmogelijk acht.

In het verleden werkte hij vaak met dieren: honden die een interieur aanvallen, een rendier dat poseert voor zijn eigen trofee, schildpadden die een tafel vertillen. Bellinkx' zachte composities

zijn nooit schokkend, vooral dankzij hun verleidelijke, oogstrelende beeldkwaliteit.

Ook in *Double bind* komt een delicate evenwichtsoefening aan bod, dit keer niet met dieren maar met mensen. Drie zwarte mannen bouwen een stelling op, waarvan ze zelf onderdeel worden. Ze voeren hun lenige choreografie uit in serene stilte, met als soundtrack alleen de klank van metalen buizen die in elkaar klikken.

De titel verwijst naar een

dilemma waarvoor geen oplossing te verzinnen valt. Toch kijken we vooral naar een lege loods, waar handwerk en spierkracht het halen van de machine. Tegelijk roept deze menselijke piramide vragen op door de keuze van figuranten. Zijn ze hier gereduceerd tot gereedschap, of juist niet? Knap is de projectie in pure retrostijl, met een 35 mm-film waarvoor een bakbeest van een verticale projector nodig is.

Spreeuwenzwerm

Twee nieuwe films, in schilderachtig zwart-wit, vormen een tweeluik onder de titel *Black sun*. Het is een verwijzing naar spreeuwenzwermen, waarbij vogels zich gedragen als één lichaam, in de vorm van een zwarte wolk. Onvermijdelijk denk je

ook aan *The birds*.

We kijken binnen in een zonnverlicht interieur, een slaapkamer waar vogels binnen trippelen. Wat de indringers komen doen, hoe ze binnen raken: je hebt er het raden naar. De sfeer wordt luguber. Als de vogels zenuwachtiger worden en in formatie wild gaan rondfladderen, construeren hun schaduwen een droomscène op de muren.

In het tweede luik zijn de vogels vervangen door computergestuurde drones. Ze hangen eerst als trillende muggen in de lucht, om dan een dreigend eskadron te vormen van mini-vliegtuigjes die binnenskamers hun absurde choreografie opvoeren.

Cultuur en natuur, het gecontroleerde en het onvoorspelbare: zoals wel vaker laat Bellinkx in

zijn werk tegenstellingen samen-vloeden. Hij laat daarbij niets aan het toeval over: de nieuwe films zijn geraffineerd opgebouwd, zijn settings zoeken de esthetische perfectie op, de sfeer kantelt finaal naar het onbehaaglijke.

In een aparte zaal geeft de kunstenaar inzicht in zijn werkproces. Zijn installaties en films krijgen eerst gestalte in tekeningen: oefeningen waarin hij zijn imaginaire werelden en beeldraadsels à la Escher direct kan visualiseren. Om ze, wie weet, later ooit eens live uit te werken.

Geert Van der Speeten

Black sun

Ruben Bellinkx. Be-Part, Paardenstallen Kortrijk, tot 5/6
★★★★☆

de architect

Een ritselende revolutie in Brugge

Het Brugse Beursplein droeg ooit de fraaie naam 'Keersenboomgaard'. Met de passage van een slachthuis en een beursshal kwamen de auto's, maar gelukkig ook de beuken. Het plein, omzoomd door deze fraaie oude bomen, had veel meer in zijn mars dan parking. En dat blijkt vandaag met het nieuwe Beurs-, Meeting- en Congrescentrum (BMCC).

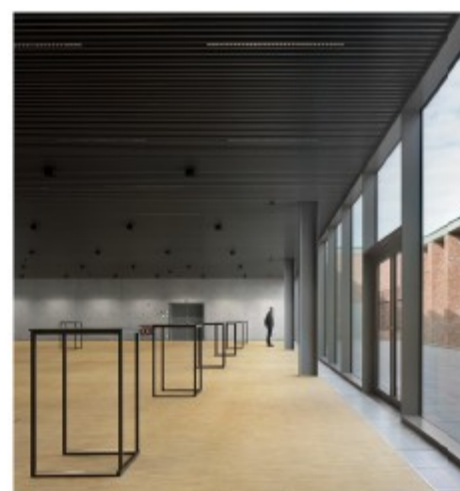
Het is alsof de architectuur zich heeft geënt op het ritme van de bomen, alsof de bomenrijen een extra colonnade vormen voor het gebouw. Hoewel het nieuwe congrescentrum een heuse bakstenen mastodont is, vleit het zich neer tussen de bomen als een gemoedelijke loebas. Het sobere plein kreeg een menselijk accent met de bronzen sculptuur *De bron* van kunstenaar Philip Aguirre y Otegui. Uit een schots en scheve stapeling van schalen stroomt water naar beneden en zoekt het zijn weg over het plein.

Terwijl dat kunstwerk met zijn onordentelijke vormen en levende water de onvoor-

spelbaarheid van het leven viert, is de architectuur een en al rationele rechtlijnigheid. Gelukkig weten de Portugese architect Souto De Moura en Meta-architecten uit Antwerpen poëzie te puren uit het nuchtere bouwen. De beursshal gaven ze de allures van een industriële kathedraal, maar ze verzoenden de monumentaliteit knap met de menselijke schaal. Eigenlijk werkt de beursshal als een overdekt plein. Met een minimum aan kolommen, perfect gedoseerd daglicht en de glazen plint die openschuift, gaat het gebouw naadloos op in de stad.

Knap ook hoe de architecten op de eerste verdieping het auditorium met inklapbare tribune oriënteerden op de stad. Doorheen een glazen wand, een foyer én de zwevende colonnade van de voorgevel bieden ze de congresgangers een panoramische blik op de Brugse torens.

Dat zicht op de historische binnenstad wordt helemaal uitgespeeld in de cateringruimte op de vierde verdieping, waar zich

Het BMCC zet in op daglicht. © Filip Dujardin

Het auditorium biedt zicht op de stad. © FD

over de gehele breedte van het gebouw ook een terras bevindt. Veel congresgebouwen lijden aan een gebrek aan natuurlijk licht. In het BMCC ervaar je het daglicht bijna als een statement van duurzaamheid. Zo krijg je op de derde verdieping twaalf kleinere vergaderzalen rond een centrale gang. Dankzij de glazen wanden valt het licht royaal binnen, maar scheppen ze tegelijkertijd een grote ruimtelijkheid.

In 2010 organiseerde dichter en initiatiefnemer van de Watou-poëziezomers Gwij Mandelinck in Brugge *Poëzie in dubbel-tijd, een kleine, ritselende revolutie*.

Precies dat bewerkstelligen Souto de Moura en Meta-architecten met hun rationele doch poëtische architectuur. Tussen de beuken en het ritselende water van Aguirre y Otegui voeren zij in het historische Brugge een kleine ritselende revolutie met geschiedenis schrijvende, hedendaagse architectuur.

Koen Van Synghele

Elke twee weken schrijft Koen Van Synghele over een nieuw gebouw dat hem opviel.

